

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 525

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 2 august 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2-4	8.000. — Ordin al președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru prelungirea termenului de aplicare a Ordinului președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 500/2007 privind delegarea competenței de a organiza concursuri de recrutare pentru ocuparea unor funcții publice de conducere	9
Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4-7	ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
26. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 43/2006 privind aprobarea tarifelor medii pentru serviciile de transport, de sistem, a tarifului pentru serviciile prestate de operatorul comercial participanților la piața angro de energie electrică și a tarifelor zonale aferente serviciului de transport, practicate de operatorii economici din cadrul sectorului energiei electrice	7-8	91. — Hotărâre privind aplicarea legislației specifice privind combaterea și prevenirea operațiunilor de spălare a banilor și/sau de finanțare a actelor de terorism de către auditorii financiari	10
7.377. — Ordin al vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru instituirea unor măsuri speciale privind importul produselor energetice de tipul benzinelor și motorinelor	8-9	ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
		452. — Decizie privind sancționarea Societății Comerciale „PETROMSERVICE” — S.A.	11
		REPUBLICĂRI	
		Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 660

din 4 iulie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 38.222/2/2005 (nr. 4.724/2005).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 28 iunie 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 4 iulie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 23 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 38.222/2/2005 (nr. 4.724/2005), Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ, în cadrul căreia Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de reclamantul Radu Ștefan Mazăre și respinsă, ca inadmisibilă, prin Decizia nr. 764 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că, prin Decizia nr. 764 din 31 octombrie 2006, Curtea Constituțională a constatat că nu este admisibilă sesizarea sa cu o excepție care să formeze obiectul unei acțiuni principale, o astfel de sesizare fiind contrară dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție. În acea speță, sesizarea Curții Constituționale s-a făcut în conformitate cu dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. În aceste condiții, dacă sesizarea Curții Constituționale cu o asemenea excepție nu este conformă cu dispozițiile constituționale, rezultă, în opinia instanței de judecată, că este pusă sub semnul întrebării constituționalitatea întregului mecanism reglementat de art. 9 din Legea contenciosului administrativ. Doar alin. 4 al acestui articol ar putea, eventual, să fie considerat conform Constituției, întrucât conține norme de procedură privind acordarea de despăgubiri în situația admiterii unei excepții de neconstituționalitate într-un alt dosar.

Totodată, dispozițiile alin. (3) al art. 9 apar ca neconstituționale și sub aspectul încălcării dreptului la apărare, reglementat de art. 24 din Constituție. Aceasta, deoarece din textul legal menționat rezultă că, în cazul respingerii excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, instanța de contencios administrativ respinge acțiunea ca *inadmisibilă pe fond*, fără a mai repune cauza pe rol și fără a mai cita părțile, deci fără a mai judeca, practic, fondul cauzei.

În ceea ce privește legătura textului legal criticat cu fondul cauzei, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal precizează că art. 9 constituie însuși temeiul acțiunii, astfel încât soluționarea cererii depinde în mod direct de dispozițiile acestui articol.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 este neîntemeiată. În opinia acestuia, scopul normei criticate este de a asigura posibilitatea sesizării Curții Constituționale. În situația în care instanța de contencios constituțional respinge excepția de neconstituționalitate, persoana vătămată are posibilitatea de a formula o acțiune în justiție, în condițiile Legii nr. 554/2004, împotriva autorității administrației publice, în cazul în care consideră că aceasta a emis actul administrativ cu încălcarea respectivei ordonanțe, textul vizând o problemă de contencios administrativ propriu-zisă, precum și o problemă de contencios constituțional referitoare la ordonanța contestată. Menționează, de asemenea, că, prin Decizia nr. 894/2006, Curtea Constituțională a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 554/2004, constatând, pentru argumentele acolo arătate, că acestea nu afectează liberul acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale. Susține, în acest sens, că textul legal criticat nu contravine art. 24 din Legea fundamentală, consacrat dreptului la apărare, fiind, totodată, în concordanță și cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (6) teza finală, care stabilesc că „Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale”. În plus, arată că, prin Decizia nr. 894/2006, Curtea Constituțională a statuat că textul criticat nu reprezintă un obstacol în calea examinării și soluționării efective de către instanță a acțiunii în contencios administrativ.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care au următorul conținut:

Art. 9 - Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului:

„(1) *Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate.*

(2) *Instanța de contencios administrativ, dacă apreciază că excepția îndeplinește condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sesizează prin încheiere motivată Curtea Constituțională și suspendă soluționarea cauzei pe fond.*

(3) *Instanța de contencios administrativ, după pronunțarea Curții Constituționale, repune cauza pe rol și va da termen, cu citarea părților, numai dacă ordonanța sau o dispoziție a acesteia a fost declarată neconstituțională. În caz contrar, respinge acțiunea ca inadmisibilă pe fond.*

(4) *În situația în care decizia de declarare a neconstituționalității este urmarea unei excepții ridicate în altă cauză, sesizarea instanței de contencios administrativ se va face în condițiile art. 7 alin. (5) și ale art. 11 alin. (1) și (2), cu precizarea că termenele încep să curgă de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

În motivarea excepției, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal susține, pe de o parte, că textul legal criticat este contrar prevederilor constituționale ale art. 146 lit. d), care prevăd atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate, iar pe de altă parte, încalcă dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Legea fundamentală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prin mai multe decizii, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate ridicate în cauze având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ prin care s-a solicitat constatarea neconstituționalității unor ordonanțe sau dispoziții din acestea, în baza art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, reținând că sesizarea Curții este nelegală, fiind contrară dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992. În acest sens sunt Decizia nr. 761 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 7 decembrie 2006, Decizia nr. 764 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007, Decizia nr. 5 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007, Decizia nr. 66 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 174 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2007, Decizia nr. 342 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007.

Respingând ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională

Anticorupție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 764 din 31 octombrie 2006 — pronunțată în același dosar al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal —, că „excepția de neconstituționalitate constituie una dintre căile prin care Curtea Constituțională este sesizată în vederea exercitării controlului a posteriori asupra constituționalității legilor și ordonanțelor. (...)”

În cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care partea care le ridică, instanța de judecată din oficiu sau procurorul urmărește împiedicarea unei judecăți care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. În aceeași ordine conceptuală, excepția de neconstituționalitate reprezintă o chestiune prejudicială, adică o problemă juridică a cărei rezolvare trebuie să precedă soluționarea litigiului cu care este conexă. Așa se și explică prevederea cuprinsă în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în conformitate cu care, «pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate judecarea cauzei se suspendă».

Așadar, **excepția de neconstituționalitate nu poate forma obiectul unei acțiuni principale** nici în fața instanței de judecată sau de arbitraj, unde constituie întotdeauna un mijloc de apărare într-un litigiu în curs de soluționare, și nici în fața Curții Constituționale”.

În aceeași ordine de idei, Curtea constată că, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (6) teza a doua din Constituție, „*Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale*”. Totodată, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”. Această din urmă dispoziție constituțională a fost dezvoltată în legea organică a Curții Constituționale, care, la art. 29, prevede următoarele:

„(1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*

(2) *Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă.*

(3) *Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*

(4) (...)

(5) *Pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate judecarea cauzei se suspendă.*

(6) *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) și (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. (...)”*

Din textele menționate rezultă că soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a unei legi sau a unei ordonanțe, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, reprezintă o formă de control al constituționalității care se derulează a posteriori. Atât art. 146 lit. d) din Constituție, cât și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 se referă la excepțiile de neconstituționalitate ridicate în fața „*instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”, „*în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Excepția trebuie să aibă ca obiect neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare „*care are legătură cu soluționarea cauzei*”.

Se deduce că posibilitatea ridicării excepției de neconstituționalitate presupune existența unui litigiu pe rolul instanței, iar soluționarea acestuia depinde de rezolvarea de către Curtea Constituțională a unei excepții care are legătură cu cauza.

Aceeași concluzie se desprinde și din jurisprudența mai sus indicată, prin care Curtea Constituțională, respingând ca inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate, a statuat că legile și ordonanțele Guvernului nu pot fi atacate pe cale principală, prin acțiune introdusă în acest scop la instanța de judecată sau de arbitraj comercial, ci numai pe cale de excepție, în valorificarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim.

Așa fiind, Curtea reține că, în măsura în care art. 9 se interpretează în sensul că persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce la instanța de contencios administrativ acțiune, al cărei obiect principal îl constituie

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care permit ca acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să aibă ca obiect principal constatarea neconstituționalității unei ordonanțe sau a unei dispoziții dintr-o ordonanță. Excepția a fost invocată din oficiu de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 38.222/2/2005 (nr. 4.724/2005).

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 661

din 4 iulie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Luis Vicențiu Lazarus în Dosarul nr. 2.318/299/2007 al Judecătoria Sectorului 1 București.

sesizarea directă a Curții Constituționale pentru a declara ca fiind neconstituționale actele menționate, textul este neconstituțional, prin raportare la prevederile din Legea fundamentală enunțate mai sus.

Atunci când obiectul acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului ori a unor dispoziții din aceasta, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune directă, pierzându-și astfel natura sa de *excepție*, înțeleasă ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării.

În ceea ce privește teza a doua a alin. (3) al art. 9 din legea criticată — „*În caz contrar, instanța respinge acțiunea ca inadmisibilă pe fond*”—, Curtea constată că textul nu prezintă elemente de neconstituționalitate, însă se impune ca soluția legislativă să fie reexaminată de către legiuitor, cu prilejul punerii de acord a întregului mecanism al art. 9 cu decizia de față.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 28 iunie 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 4 iulie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 13 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.318/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Luis Vicențiu Lazarus în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că instituirea unui regim sancționator contravențional, cu consecința posibilității aplicării, în mod cumulativ, de sancțiuni

constând în puncte de amendă, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, puncte de penalizare și măsuri tehnico-administrative, constituie o restrângere excesivă a unor drepturi, în situații care nu se încadrează în cele anume prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție. În plus, cu ocazia dezbaterilor în ședința publică, reprezentantul autorului excepției a mai arătat că, deși art. 113 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prevede că permisul de conducere se restituie la sfârșitul perioadei de suspendare, Regulamentul de aplicare a ordonanței impune susținerea unui test pentru redobândirea acestui permis. În acest fel, în contradicție cu principiile Constituției, se instituie o procedură jurisdicțională la latitudinea unui organ administrativ, cu consecința aplicării discreționare a legii de către acesta.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „este dreptul legitim al legiuitorului de a reglementa regimul considerat adecvat pentru sancționarea contravențiilor care sunt săvârșite în urma încălcării normelor de circulație rutieră.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia Guvernului, textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96, 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006, ordonanța fiind republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 96: „(1) *Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului.*

(2) *Sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:*

a) *aplicarea punctelor de penalizare;*

b) *suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;*

c) *confiscarea bunurilor destinate săvârșirii contravențiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență ori folosite în acest scop;*

d) *imobilizarea vehiculului;*

e) *radierea din oficiu a înmatriculării sau înregistrării vehiculului, în cazurile prevăzute la art. 17 alin. (4);*

f) *abrogat.*

(3) *Pentru încălcarea unor norme la regimul circulației, pe lângă sancțiunea principală sau, după caz, una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (2) lit. c), d) și f), în cazurile prevăzute la art. 108 alin. (1) se aplică și un număr de 2, 3, 4 sau 6 puncte de penalizare.*

(4) *În cazul cumulului de 15 puncte de penalizare suspendarea exercitării dreptului de a conduce se dispune de către șeful poliției rutiere din județul sau municipiul București care îl are în evidență pe titularul permisului de conducere.*

(5) *Confiscarea se dispune de către poliția rutieră prin procesul-verbal de constatare a contravenției, odată cu aplicarea sancțiunii amenzii.*

(6) *Sunt supuse confiscării:*

a) *mijloacele speciale de avertizare luminoase și sonore deținute, montate și folosite pe alte autovehicule decât cele prevăzute la art. 32 alin. (2) și (3);*

b) *dispozitivele care perturbă funcționarea mijloacelor tehnice de supraveghere a traficului;*

c) *plăcuțele cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare care nu corespund standardelor în vigoare și care sunt montate pe vehicule;*

d) *vehiculele cu tracțiune animală, când circulă pe drumurile publice pe care le este interzis accesul ori pe alte trasee decât cele stabilite de autoritățile publice locale.*

(7) *Imobilizarea unui vehicul constă în scoaterea acestuia în afara părții carosabile, pe acostament sau cât mai aproape de marginea drumului, și punerea lui în imposibilitate de mișcare prin folosirea unor dispozitive tehnice sau a altor mijloace de blocare.*

(8) *Imobilizarea unui vehicul se dispune de către polițistul rutier, ca urmare a săvârșirii de către conducătorul acestuia a uneia dintre faptele prevăzute la art. 117 alin. (1).”;*

— Art. 97: „(1) *În cazurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, polițistul rutier dispune și una dintre următoarele măsuri tehnico-administrative:*

a) *reținerea permisului de conducere și/sau a certificatului de înmatriculare ori de înregistrare sau, după caz, a dovezii înlocuitoare a acestora;*

b) *retragerea permisului de conducere, a certificatului de înmatriculare sau înregistrare ori a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare;*

c) *anularea permisului de conducere;*

d) *ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar.*

(2) *Reținerea permisului de conducere ori a certificatului de înmatriculare sau de înregistrare se face de către polițistul rutier, de regulă odată cu constatarea faptei, eliberându-se titularului o dovadă înlocuitoare cu sau fără drept de circulație.*

(3) *Perioada în care titularul permisului de conducere nu are dreptul de a conduce un autovehicul sau tramvai se consideră suspendare, conform dispozițiilor art. 96 alin. (2) lit. b).*

(4) *Retragerea permisului de conducere se dispune de către poliția rutieră dacă titularul acestuia a fost declarat inapt pentru a conduce vehicule pe drumurile publice de către o unitate de asistență medicală autorizată.*

(5) *Anularea permisului de conducere se dispune de către poliția rutieră pe a cărei rază de competență s-a produs una dintre faptele prevăzute la art. 114.*

(6) *Procedura aplicării măsurilor tehnico-administrative se stabilește prin regulament.”;*

— Art. 102 alin. (3) lit. e): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

[...] e) *depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 15 — „*Universalitatea*” și ale art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”.

În motivarea excepției, astfel cum a fost ridicată aceasta în fața Judecătorei Sectorului 1 București, se susține, în esență, că regimul sancționator instituit prin textele de lege criticate determină „o restrângere excesivă a unor drepturi”, în contradicție cu prevederile constituționale mai sus menționate.

Examinând textele de lege criticate, în raport de dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției, Curtea constată că, în ceea ce privește art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, criticile formulate sunt întemeiate.

Curtea reține în acest sens, în acord cu jurisprudența sa anterioară în materie (de exemplu, Decizia nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, și Decizia nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005), că stabilirea unor reguli referitoare la circulația pe drumurile publice, inclusiv în ceea ce privește reținerea permisului de conducere, respectiv suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, are ca scop, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului*”. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit. Ca urmare, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 96 alin. (1)—(6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, considerentele care au fundamentat jurisprudența mai sus arătată menținându-și valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea reține însă că, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, respectarea acesteia este obligatorie, de unde rezultă că Parlamentul nu își poate exercita competența de stabilire a caracterului contravențional al unor fapte contrare ordinii publice, drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție. Ca urmare, legiuitorul trebuie să se asigure că prin regulile și sancțiunile astfel instituite nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale cetățenilor, de care aceștia beneficiază potrivit principiului universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție. De asemenea, în situația restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, justificată de imperativul apărării valorilor mai sus menționate, măsura adoptată trebuie să respecte condițiile expres prevăzute de art. 53 alin. (2) teza a doua din Legea fundamentală, respectiv: „*să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății*.”

Curtea constată că, dintre textele de lege criticate, art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia „*Sunt supuse confiscării: [...] d) vehiculele cu tracțiune animală, când circulă pe drumurile publice pe care le este interzis accesul ori pe alte trasee decât cele stabilite de autoritățile publice locale*”, nu respectă principiile constituționale mai sus enunțate. Astfel, măsura confiscării vehiculelor cu tracțiune animală în cazul încălcării unor reguli privind circulația pe drumurile publice este excesivă, fiind într-o vădită disproporție cu scopul urmărit de legiuitor la instituirea acesteia. De asemenea, această măsură aduce atingere înseși existenței dreptului de proprietate, întrucât determină o privare a proprietarului de bunul său, legal dobândit, ceea ce este în contradicție și cu dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție, potrivit căruia „*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă*”.

Curtea reține în acest sens că scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, astfel cum este acesta circumstanțiat încă din primul articol al ordonanței, poate fi atins prin utilizarea altor mijloace, care să nu pună în discuție existența unor drepturi sau libertăți. De exemplu, sancțiunea contravențională a amenzii poate fi individualizată prin utilizarea criteriilor prevăzute de art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, potrivit căruia „*sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal*”, astfel încât să asigure respectarea regulilor privind circulația pe drumurile publice și de către proprietarii sau deținătorii de vehicule cu tracțiune animală.

În consecință, Curtea Constituțională constată că art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, ale art. 44 alin. (8) care interzice confiscarea averii licit dobândite și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, astfel încât, cu privire la acest text de lege, excepția urmează să fie admisă.

În ceea ce privește invocarea, direct în fața Curții, cu ocazia dezbaterilor în ședință publică, a motivului de neconstituționalitate referitor la existența unei neconcordanțe între prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și dispozițiile cuprinse în Regulamentul de aplicare a acesteia, Curtea constată că nu a fost legal sesizată, deoarece nici în cererea prin care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate în fața instanței și nici în încheierea de sesizare a Curții Constituționale nu se regăsesc aceste critici. Or, potrivit art. 146 lit. d) din Legea fundamentală, Curtea se pronunță numai „*asupra excepțiilor de neconstituționalitate [...] ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”. De asemenea, conform art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți [...]*”. De altfel, examinarea neconcordanțelor existente între diverse reglementări nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Luis Vicențiu Lazarus în Dosarul nr. 2.318/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București și constată că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale.

II. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), ale art. 97 și ale art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**Magistrat-asistent,
Marieta Safta**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 43/2006 privind aprobarea tarifelor medii pentru serviciile de transport, de sistem, a tarifului pentru serviciile prestate de operatorul comercial participanților la piața angro de energie electrică și a tarifelor zonale aferente serviciului de transport, practicate de operatorii economici din cadrul sectorului energiei electrice

În temeiul art. 9 alin. (2), (8) și (9), al art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. e) și al art. 74 lit. g) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Referatul de aprobare întocmit de Departamentul prețuri și tarife în domeniul energiei electrice și Procesul-verbal al ședinței Comitetului de reglementare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei din data de 26 iulie 2007,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Tabelul 1 „Tarife pentru serviciul de transport, serviciul de sistem, serviciile prestate de operatorul comercial participanților la piața angro de energie electrică”, parte integrantă din anexa la Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 43/2006 privind aprobarea tarifelor medii pentru serviciile de transport, de sistem, a tarifului pentru serviciile prestate de operatorul comercial participanților la piața angro de energie electrică și a tarifelor zonale aferente serviciului de transport, practicate de operatorii economici din cadrul sectorului energiei electrice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.035 din 28 decembrie 2006, modificat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în

Domeniul Energiei nr. 7/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 218 din 30 martie 2007, se înlocuiește cu tabelul 1 din anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Departamentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei și operatorii economici din cadrul sectorului energiei electrice vor asigura ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Nicolae Opreș

București, 26 iulie 2007.

Nr. 26.

Tabelul 1 — Tarife pentru serviciul de transport, serviciul de sistem, serviciile prestate de operatorul de piețe centralizate Societatea Comercială „Operatorul Pieței de Energie Electrică” — OPCOM — S.A. participanților la piețele administrate de acesta

Agentul economic	Tariful (lei/MWh)	
Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A.	Tariful mediu pentru serviciul de transport al energiei electrice	14,85
	Tariful pentru serviciul de sistem, din care: pentru servicii funcționale de sistem	14,38 0,82
Societatea Comercială „Operatorul Pieței de Energie Electrică” — OPCOM — S.A.	Tariful pentru serviciile prestate de operatorul de piețe centralizate participanților la piețele administrate de acesta	0,22

NOTĂ:

Tarifele nu conțin taxa pe valoarea adăugată (TVA).

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
 AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR

O R D I N

pentru instituirea unor măsuri speciale privind importul produselor energetice de tipul benzinelor și motorinelor

În temeiul prevederilor art. 242 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, văzând Referatul nr. 19.852 din 13 iulie 2007, aprobat de vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în temeiul art. 5 alin. (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 532/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale a Vănilor,

vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Efectuarea formalităților vamale de import aferente produselor energetice de tipul benzinelor și motorinelor supuse accizelor potrivit prevederilor legale se face numai prin direcțiile județene pentru accize și operațiuni vamale și birourile vamale de frontieră menționate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Prin *import* se înțelege unul dintre regimurile vamale de intrare a mărfurilor în teritoriul vamal al Comunității, astfel cum sunt enumerate la art. 4 alin. (16) din Regulamentul (CEE)

nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar.

Art. 2. — Decizia directorului general al Autorității Naționale a Vănilor nr. 217/2004 pentru instituirea unor măsuri speciale privind importul uleiurilor minerale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 253 din 23 martie 2004, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 3 zile de la data publicării.

Vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu Ștefan Diaconu

București, 19 iulie 2007.
 Nr. 7.377.

LISTA

direcțiilor județene pentru accize și operațiuni vamale și a birourilor vamale de frontieră, prin care se pot efectua formalități pentru acordarea unui regim vamal pentru produsele energetice de tipul benzinelor și motorinelor, la introducerea acestora în România

1. Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Brăila	7. Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Mehedinți
2. Biroul Vamal Calafat, județul Dolj	8. Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Galați
3. Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Constanța	9. Biroul Vamal Halmeu, județul Satu Mare
4. Biroul Vamal Constanța-Sud — Agigea, județul Constanța	10. Biroul Vamal Mihail Kogălniceanu, județul Constanța
5. Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Giurgiu	11. Biroul Vamal Naidăș (fluvial), județul Caraș-Severin
6. Biroul Vamal Dornești, județul Suceava	12. Biroul Vamal Orșova, județul Caraș-Severin
	13. Biroul Vamal Porțile de Fier I, județul Mehedinți

MINISTERUL INTERNELOR ȘI REFORMEI ADMINISTRATIVE
AGENȚIA NAȚIONALĂ A FUNCȚIONARILOR PUBLICI

ORDIN

pentru prelungirea termenului de aplicare a Ordinului președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 500/2007 privind delegarea competenței de a organiza concursuri de recrutare pentru ocuparea unor funcții publice de conducere

Având în vedere:

— prevederile art. 58 alin. (4) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată;

— prevederile art. 4 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale

a Funcționarilor Publici,

în temeiul art. 21 alin. (2), al art. 22 alin. (1) lit. b) și d) din Legea nr. 188/1999, republicată, și al art. 11 alin. (5) din Hotărârea

Guvernului nr. 1.000/2006,

președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici emite prezentul ordin.

Art. I. — Termenul de delegare a competenței Agenției Naționale a Funcționarilor Publici de a organiza concursuri de recrutare, prevăzut la art. 1 alin. (1) din Ordinul președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 500/2007 privind delegarea competenței de a organiza concursuri de recrutare pentru ocuparea unor funcții publice de conducere, publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 31 ianuarie 2007, se prelungeste cu 5 luni, respectiv până la data de 31 decembrie 2007.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,

József Birtalan

București, 19 iulie 2007.

Nr. 8.000.

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind aplicarea legislației specifice privind combaterea și prevenirea operațiunilor de spălare a banilor și/sau de finanțare a actelor de terorism de către auditorii financiari

Având în vedere art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările ulterioare, și art. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 983/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, întrunit în ședința din data de 26 iunie 2007, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Auditorii financiari, membri ai Camerei Auditorilor Financiari din România, vor aplica proceduri de audit care să conducă la luarea în considerare a posibilității ca societatea comercială căreia i se prestează servicii în calitate de auditor să aibă contacte de afaceri cu persoane prezente în lista persoanelor fizice și juridice, suspecte de săvârșirea sau finanțarea actelor de terorism, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.272/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 2 noiembrie 2005. Procedurile respective nu vor exceda Standardele de audit adoptate de către Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, având în vedere limitările unui audit și respectarea Codului de etică aplicabil auditorilor financiari.

Art. 2. — În cazul în care, prin aplicarea procedurilor de audit care au drept obiectiv realizarea obiectivului angajamentului de audit, auditorul a colectat probe suficiente și adecvate de audit privind existența unor contacte de afaceri cu persoane prezente în lista persoanelor fizice și juridice, suspecte de săvârșirea sau finanțarea actelor de terorism, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.272/2005, acesta va aduce acest fapt la cunoștința organismelor abilitate, conform Legii nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările ulterioare, fără ca prin aceasta să se considere o încălcare a Codului etic aplicabil auditorilor financiari, în speță a confidențialității. De asemenea, auditorul va informa în termen de 5 zile lucrătoare Camera Auditorilor Financiari din România asupra faptului că a identificat și a adus la cunoștința organismelor abilitate o asemenea situație precizând data notificării organismelor abilitate.

Art. 3. — Auditorii financiari, membri ai Camerei Auditorilor Financiari din România, vor aplica proceduri de audit care să conducă la luarea în considerare a posibilității ca prin intermediul societății comerciale căreia i se prestează servicii în calitate de auditor să aibă loc operațiuni de spălare a banilor și/sau de finanțare a actelor de terorism, așa cum sunt acestea definite prin Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, cu modificările și completările ulterioare. Procedurile respective nu vor exceda Standardele de audit adoptate de către Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, având în vedere

limitările unui audit și respectarea Codului de etică aplicabil auditorilor financiari.

Art. 4. — În cazul în care, prin aplicarea procedurilor de audit care au drept obiectiv realizarea obiectivului angajamentului de audit, auditorul a colectat probe suficiente și adecvate de audit privind posibilitatea ca prin intermediul societății comerciale căreia i se prestează servicii în calitate de auditor să aibă loc operațiuni de spălare a banilor și/sau de finanțare a actelor de terorism, acesta va aduce acest fapt la cunoștința organismelor abilitate, conform Legii nr. 656/2002, cu modificările și completările ulterioare, fără ca prin aceasta să se considere o încălcare a Codului etic aplicabil auditorilor financiari, în speță a confidențialității. De asemenea, auditorul va informa în termen de 5 zile lucrătoare Camera Auditorilor Financiari din România asupra faptului că a identificat și a adus la cunoștința organismelor abilitate o asemenea situație, precizând data notificării organismelor abilitate.

Art. 5. — Auditorii financiari, membri ai Camerei Auditorilor Financiari din România, au obligația de a lua în considerare în planificarea procedurilor de audit care au drept scop realizarea obiectivului angajamentului de audit, dacă s-au adoptat norme interne de aplicare a Normelor privind prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării actelor de terorism, standardele de cunoaștere a clientelei și control intern pentru entitățile raportoare care nu sunt supuse supravegherii prudențiale a unor autorități, aprobate prin Decizia Plenumului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 19 iulie 2006, la clienții de audit care sunt entități reglementate, așa cum sunt acestea definite în normele menționate în prezentul articol.

Art. 6. — Departamentul de monitorizare și competență profesională va urmări ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 7. — Prezenta hotărâre se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit prevederilor art. 6 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,
Ion Mihăilescu

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind sancționarea Societății Comerciale „PETROMSERVICE” — S.A.

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală nr. 14045240/1.07.2001, reprezentată legal de președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor adoptată în ședința din data de 27 iunie 2007, conform art. 4 alin. (22)—(24¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia a fost analizată documentația aferentă Referatului de constatare nr. IV.149 din 12 iunie 2007, întocmit în temeiul art. 38¹ alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a încheierii tranzacției de cumpărare de acțiuni din capitalul social al Societății Comerciale „DELTA ASIGURĂRI” — S.A., înainte de notificarea către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, de către Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A., cu sediul în București, str. General Constantin Budișteanu nr. 11 bis, sectorul 1, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J40/694/2002, cod unic de înregistrare fiscală nr. 14428660, reprezentată legal de domnul Supeala Gheorghe, în calitate de director general,

avându-se în vedere următoarele motive de drept și de fapt:

Ca urmare a controlului permanent efectuat de către Direcția generală reglementări și autorizări asigurări de viață și administrare fonduri de pensii, la sediul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, în conformitate cu prevederile art. 38¹ alin. (5) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, asupra documentației aferente adreselor înregistrate la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor cu nr. 5.993 din 20 aprilie 2007, nr. 8.047 din 8 mai 2007, nr. 7.088 din 30 aprilie 2007, nr. 8.540 din 16 mai 2007, nr. 10.544 din 8 iunie 2007 și nr. 10.067 din 4 iunie 2007, și anume: Hotărârea Adunării generale extraordinare a acționarilor Societății Comerciale „DELTA ASIGURĂRI” — S.A. nr. 3 din 18 aprilie 2007, cu aprobarea modificării structurii acționariatului, privind prima operațiune de tranzacționare; fotocopii ale Registrului acționarilor și Registrului de acțiuni ale Societății Comerciale „DELTA ASIGURĂRI” — S.A., în care Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A. este înscrisă, în etape, până la ultima tranzacție; Contract de vânzare-cumpărare nr. 294 din 12 aprilie 2007, reprezentând 30% din capitalul social al Societății Comerciale „DELTA ASIGURĂRI” — S.A., încheiat între Societatea Comercială Tabor Projects Limited (acționar semnificativ al societății de asigurare) și Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A. (nou acționar semnificativ al societății de asigurare); Hotărârea Adunării generale extraordinare a acționarilor nr. 4 din 28 mai 2007, cu aprobarea modificării structurii acționariatului privind a doua operațiune de tranzacționare; Hotărârea Adunării generale extraordinare a acționarilor nr. 5 din 1 iunie 2007, cu aprobarea modificării noii structurii a acționariatului, Societatea Comercială Tabor Projects Limited, pierzându-și calitatea de acționar al societății; Contractul de vânzare-cumpărare nr. 454 din 28 mai 2007, încheiat între Societatea Comercială Tabor Projects Limited și Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A., reprezentând vânzarea a 62,084615385% din capitalul social al Societății Comerciale „DELTA ASIGURĂRI” — S.A., s-a constatat că:

Potrivit documentelor mai sus menționate, Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A. nu a notificat Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor intenția de a deveni acționar semnificativ și majoritar al Societății Comerciale „DELTA ASIGURĂRI” — S.A. înainte de efectuarea tranzacției, conform prevederilor art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 6 alin. (4) din Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 113.124/2006 pentru punerea în aplicare a Normelor privind dobândirea calității sau renunțarea la calitatea de acționar semnificativ la asigurători/reasigurători persoane juridice române.

Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A. a încălcat prevederile art. 6 alin. (4) din Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 113.124/2006 coroborate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. c¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de aceste motive, pentru faptele nelegale reținute în sarcina Societății Comerciale „PETROMSERVICE” — S.A., prin Referatul de constatare nr. IV.149 din 12 iunie 2007, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, în ședința din data de 27 iunie 2007, Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor a hotărât sancționarea Societății Comerciale „PETROMSERVICE” — S.A. cu suspendarea temporară a drepturilor de vot, până la aprobarea sa ca nou acționar semnificativ de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, conform dispozițiilor art. 39 alin. (2) lit. a) și q) și alin. (3) lit. c¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, drept care

SE DECIDE:

Art. 1. — Se sancționează cu suspendarea temporară a drepturilor de vot, până la aprobarea sa ca nou acționar semnificativ, de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, conform legislației în vigoare, Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A., cu sediul în București, str. General Constantin Budișteanu nr. 11 bis, sectorul 1, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J40/694/2002, cod unic de înregistrare fiscală nr. 14428660, reprezentată legal de domnul Supeala Gheorghe, în calitate de director general, conform dispozițiilor art. 39 alin. (2) lit. a) și q) și alin. (3) lit. c¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, pentru faptele prevăzute în prezenta decizie.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială „PETROMSERVICE” — S.A. poate face plângere la Curtea de Apel București în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, conform art. 40 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatorii dispuse de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 7/2004

privind Codul de conduită a funcționarilor publici*)

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare și principii generale

Domeniul de aplicare

Art. 1. — (1) Codul de conduită a funcționarilor publici, denumit în continuare *cod de conduită*, reglementează normele de conduită profesională a funcționarilor publici.

(2) Normele de conduită profesională prevăzute de prezentul cod de conduită sunt obligatorii pentru persoanele care ocupă o funcție publică în cadrul autorităților și instituțiilor publice ale administrației publice centrale și locale, precum și în cadrul autorităților administrative autonome, denumite în continuare *autorități și instituții publice*.

Obiective

Art. 2. — Obiectivele prezentului cod de conduită urmăresc să asigure creșterea calității serviciului public, o bună administrare în realizarea interesului public, precum și să contribuie la eliminarea birocrăției și a faptelor de corupție din administrația publică, prin:

a) reglementarea normelor de conduită profesională necesare realizării unor raporturi sociale și profesionale corespunzătoare creării și menținerii la nivel înalt a prestigiului instituției funcției publice și al funcționarilor publici;

b) informarea publicului cu privire la conduita profesională la care este îndreptățit să se aștepte din partea funcționarilor publici în exercitarea funcțiilor publice;

c) crearea unui climat de încredere și respect reciproc între cetățeni și funcționarii publici, pe de o parte, și între cetățeni și autoritățile administrației publice, pe de altă parte.

Principii generale

Art. 3. — Principiile care guvernează conduita profesională a funcționarilor publici sunt următoarele:

a) supremația Constituției și a legii, principiu conform căruia funcționarii publici au îndatorirea de a respecta Constituția și legile țării;

b) prioritatea interesului public, principiu conform căruia funcționarii publici au îndatorirea de a considera interesul public mai presus decât interesul personal, în exercitarea funcției publice;

c) asigurarea egalității de tratament a cetățenilor în fața autorităților și instituțiilor publice, principiu conform căruia funcționarii publici au îndatorirea de a aplica același regim juridic în situații identice sau similare;

d) profesionalismul, principiu conform căruia funcționarii publici au obligația de a îndeplini atribuțiile de serviciu cu responsabilitate, competență, eficiență, corectitudine și conștiinciozitate;

e) imparțialitatea și independența, principiu conform căruia funcționarii publici sunt obligați să aibă o atitudine obiectivă, neutră față de orice interes politic, economic, religios sau de altă natură, în exercitarea funcției publice;

f) integritatea morală, principiu conform căruia funcționarilor publici le este interzis să solicite sau să accepte, direct ori indirect, pentru ei sau pentru alții, vreun avantaj ori beneficiu în considerarea funcției publice pe care o dețin, sau să abuzeze în vreun fel de această funcție;

g) libertatea gândirii și a exprimării, principiu conform căruia funcționarii publici pot să-și exprime și să-și fundamenteze opiniile, cu respectarea ordinii de drept și a bunelor moravuri;

h) cinstea și corectitudinea, principiu conform căruia în exercitarea funcției publice și în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici trebuie să fie de bună-credință;

i) deschiderea și transparența, principiu conform căruia activitățile desfășurate de funcționarii publici în exercitarea funcției lor sunt publice și pot fi supuse monitorizării cetățenilor.

Termeni

Art. 4. — În înțelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

a) *funcționar public* — persoana numită într-o funcție publică în condițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată**);

b) *funcție publică* — ansamblul atribuțiilor și responsabilităților stabilite de autoritatea sau instituția publică, în temeiul legii, în scopul realizării competențelor sale;

c) *interes public* — acel interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte;

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 50/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 21 martie 2007, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 23 februarie 2004.

**) Legea nr. 188/1999 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007.

d) *interes personal* — orice avantaj material sau de altă natură, urmărit ori obținut, în mod direct sau indirect, pentru sine ori pentru alții, de către funcționarii publici prin folosirea reputației, influenței, facilităților, relațiilor, informațiilor la care au acces, ca urmare a exercitării funcției publice;

e) *conflict de interese* — acea situație sau împrejurare în care interesul personal, direct ori indirect, al funcționarului public contravine interesului public, astfel încât afectează sau ar putea afecta independența și imparțialitatea sa în luarea deciziilor ori îndeplinirea la timp și cu obiectivitate a îndatoririlor care îi revin în exercitarea funcției publice deținute;

f) *informație de interes public* — orice informație care privește activitățile sau care rezultă din activitățile unei autorități publice ori instituții publice, indiferent de suportul ei;

g) *informație cu privire la date personale* — orice informație privind o persoană identificată sau identificabilă.

CAPITOLUL II

Norme generale de conduită profesională a funcționarilor publici

Asigurarea unui serviciu public de calitate

Art. 5. — (1) Funcționarii publici au obligația de a asigura un serviciu public de calitate în beneficiul cetățenilor, prin participarea activă la luarea deciziilor și la transpunerea lor în practică, în scopul realizării competențelor autorităților și ale instituțiilor publice.

(2) În exercitarea funcției publice, funcționarii publici au obligația de a avea un comportament profesionist, precum și de a asigura, în condițiile legii, transparența administrativă, pentru a câștiga și a menține încrederea publicului în integritatea, imparțialitatea și eficacitatea autorităților și instituțiilor publice.

Loialitatea față de Constituție și lege

Art. 6. — (1) Funcționarii publici au obligația ca, prin actele și faptele lor, să respecte Constituția, legile țării și să acționeze pentru punerea în aplicare a dispozițiilor legale, în conformitate cu atribuțiile care le revin, cu respectarea eticii profesionale.

(2) Funcționarii publici trebuie să se conformeze dispozițiilor legale privind restrângerea exercițiului unor drepturi, datorată naturii funcțiilor publice deținute.

Loialitatea față de autoritățile și instituțiile publice

Art. 7. — (1) Funcționarii publici au obligația de a apăra în mod loial prestigiul autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, precum și de a se abține de la orice act ori fapt care poate produce prejudicii imaginii sau intereselor legale ale acesteia.

(2) Funcționarilor publici le este interzis:

a) să exprime în public aprecieri neconforme cu realitatea în legătură cu activitatea autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, cu politicile și strategiile acesteia ori cu proiectele de acte cu caracter normativ sau individual;

b) să facă aprecieri neautorizate în legătură cu litigiile aflate în curs de soluționare și în care autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea are calitatea de parte;

c) să dezvăluie informații care nu au caracter public, în alte condiții decât cele prevăzute de lege;

d) să dezvăluie informațiile la care au acces în exercitarea funcției publice, dacă această dezvăluire este de natură să atragă avantaje necuvenite ori să prejudicieze imaginea sau drepturile instituției ori ale unor funcționari publici, precum și ale persoanelor fizice sau juridice;

e) să acorde asistență și consultanță persoanelor fizice sau juridice în vederea promovării de acțiuni juridice ori de altă natură împotriva statului sau autorității ori instituției publice în care își desfășoară activitatea.

(3) Prevederile alin. (2) lit. a)—d) se aplică și după încetarea raportului de serviciu, pentru o perioadă de 2 ani, dacă dispozițiile din legi speciale nu prevăd alte termene.

(4) Dezvăluirea informațiilor care nu au caracter public sau remiterea documentelor care conțin asemenea informații, la solicitarea reprezentanților unei alte autorități ori instituții publice, este permisă numai cu acordul conducătorului autorității sau instituției publice în care funcționarul public respectiv își desfășoară activitatea.

(5) Prevederile prezentului cod de conduită nu pot fi interpretate ca o derogare de la obligația legală a funcționarilor publici de a furniza informații de interes public celor interesați, în condițiile legii, sau ca o derogare de la dreptul funcționarului public de a face sesizări în baza Legii nr. 571/2004 privind protecția personalului din autoritățile publice, instituțiile publice și din alte unități care semnaleză încălcări ale legii.

Libertatea opiniilor

Art. 8. — (1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, funcționarii publici au obligația de a respecta demnitatea funcției publice deținute, corelând libertatea dialogului cu promovarea intereselor autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea.

(2) În activitatea lor, funcționarii publici au obligația de a respecta libertatea opiniilor și de a nu se lăsa influențați de considerente personale sau de popularitate. În exprimarea opiniilor, funcționarii publici trebuie să aibă o atitudine conciliantă și să evite generarea conflictelor datorate schimbului de păreri.

Activitatea publică

Art. 9. — (1) Relațiile cu mijloacele de informare în masă se asigură de către funcționarii publici desemnați în acest sens de conducătorul autorității sau instituției publice, în condițiile legii.

(2) Funcționarii publici desemnați să participe la activități sau dezbateri publice, în calitate oficială, trebuie să respecte limitele mandatului de reprezentare încredințat de conducătorul autorității ori instituției publice în care își desfășoară activitatea.

(3) În cazul în care nu sunt desemnați în acest sens, funcționarii publici pot participa la activități sau dezbateri publice, având obligația de a face cunoscut faptul că opinia exprimată nu reprezintă punctul de vedere oficial al autorității ori instituției publice în cadrul căreia își desfășoară activitatea.

Activitatea politică

Art. 10. — În exercitarea funcției publice, funcționarilor publici le este interzis:

- a) să participe la colectarea de fonduri pentru activitatea partidelor politice;
- b) să furnizeze sprijin logistic candidaților la funcții de demnitate publică;
- c) să colaboreze, în afara relațiilor de serviciu, cu persoanele fizice sau juridice care fac donații ori sponsorizări partidelor politice;
- d) să afișeze, în cadrul autorităților sau instituțiilor publice, însemne ori obiecte inscripționate cu sigla sau denumirea partidelor politice ori a candidaților acestora.

Folosirea imaginii proprii

Art. 11. — În considerarea funcției publice deținute, funcționarilor publici le este interzis să permită utilizarea numelui sau imaginii proprii în acțiuni publicitare pentru promovarea unei activități comerciale, precum și în scopuri electorale.

Cadrul relațiilor în exercitarea funcției publice

Art. 12. — (1) În relațiile cu personalul din cadrul autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, precum și cu persoanele fizice sau juridice, funcționarii publici sunt obligați să aibă un comportament bazat pe respect, bună-credință, corectitudine și amabilitate.

(2) Funcționarii publici au obligația de a nu aduce atingere onoarei, reputației și demnității persoanelor din cadrul autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, precum și persoanelor cu care intră în legătură în exercitarea funcției publice, prin:

- a) întrebuițarea unor expresii jignitoare;
- b) dezvăluirea unor aspecte ale vieții private;
- c) formularea unor sesizări sau plângeri calomnioase.

(3) Funcționarii publici trebuie să adopte o atitudine imparțială și justificată pentru rezolvarea clară și eficientă a problemelor cetățenilor. Funcționarii publici au obligația să respecte principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prin:

- a) promovarea unor soluții similare sau identice raportate la aceeași categorie de situații de fapt;
- b) eliminarea oricărei forme de discriminare bazate pe aspecte privind naționalitatea, convingerile religioase și politice, starea materială, sănătatea, vârsta, sexul sau alte aspecte.

(4) Pentru realizarea unor raporturi sociale și profesionale care să asigure demnitatea persoanelor, eficiența activității, precum și creșterea calității serviciului public, se recomandă respectarea normelor de conduită prevăzute la alin. (1)—(3) și de către celelalte subiecte ale acestor raporturi.

Conduita în cadrul relațiilor internaționale

Art. 13. — (1) Funcționarii publici care reprezintă autoritatea sau instituția publică în cadrul unor organizații internaționale, instituții de învățământ, conferințe, seminarii și alte activități cu caracter internațional au obligația să promoveze o imagine favorabilă țării și autorității sau instituției publice pe care o reprezintă.

(2) În relațiile cu reprezentanții altor state, funcționarilor publici le este interzis să exprime opinii personale privind aspecte naționale sau dispute internaționale.

(3) În deplasările externe, funcționarii publici sunt obligați să aibă o conduită corespunzătoare regulilor de protocol și le este interzisă încălcarea legilor și obiceiurilor țării gazdă.

Interdicția privind acceptarea cadourilor, serviciilor și avantajelor

Art. 14. — Funcționarii publici nu trebuie să solicite ori să accepte cadouri, servicii, favoruri, invitații sau orice alt avantaj, care le sunt destinate personal, familiei, părinților, prietenilor ori persoanelor cu care au avut relații de afaceri sau de natură politică, care le pot influența imparțialitatea în exercitarea funcțiilor publice deținute ori pot constitui o recompensă în raport cu aceste funcții.

Participarea la procesul de luare a deciziilor

Art. 15. — (1) În procesul de luare a deciziilor, funcționarii publici au obligația să acționeze conform prevederilor legale și să își exercite capacitatea de apreciere în mod fundamentat și imparțial.

(2) Funcționarilor publici le este interzis să promită luarea unei decizii de către autoritatea sau instituția publică, de către alți funcționari publici, precum și îndeplinirea atribuțiilor în mod privilegiat.

Obiectivitate în evaluare

Art. 16. — (1) În exercitarea atribuțiilor specifice funcțiilor publice de conducere, funcționarii publici au obligația să asigure egalitatea de șanse și tratament cu privire la dezvoltarea carierei în funcția publică pentru funcționarii publici din subordine.

(2) Funcționarii publici de conducere au obligația să examineze și să aplice cu obiectivitate criteriile de evaluare a competenței profesionale pentru personalul din subordine, atunci când propun ori aprobă avansări, promovări, transferuri, numiri sau eliberări din funcții ori acordarea de stimulente materiale sau morale, excluzând orice formă de favoritism ori discriminare.

(3) Se interzice funcționarilor publici de conducere să favorizeze sau să defavorizeze accesul ori promovarea în funcția publică pe criterii discriminatorii, de rudenie, afinitate sau alte criterii neconforme cu principiile prevăzute la art. 3.

Folosirea prerogativelor de putere publică

Art. 17. — (1) Este interzisă folosirea de către funcționarii publici, în alte scopuri decât cele prevăzute de lege, a prerogativelor funcției publice deținute.

(2) Prin activitatea de luare a deciziilor, de consiliere, de elaborare a proiectelor de acte normative, de evaluare sau de participare la anchete ori acțiuni de control, funcționarilor publici le este interzisă urmărirea obținerii de foloase sau avantaje în interes personal ori producerea de prejudicii materiale sau morale altor persoane.

(3) Funcționarilor publici le este interzis să folosească poziția oficială pe care o dețin sau relațiile pe care le-au stabilit în exercitarea funcției publice, pentru a influența anchetele interne ori externe sau pentru a determina luarea unei anumite măsuri.

(4) Funcționarilor publici le este interzis să impună altor funcționari publici să se înscrie în organizații sau asociații, indiferent de natura acestora, ori să le sugereze acest lucru, promițându-le acordarea unor avantaje materiale sau profesionale.

Utilizarea resurselor publice

Art. 18. — (1) Funcționarii publici sunt obligați să asigure ocrotirea proprietății publice și private a statului și a unităților administrativ-teritoriale, să evite producerea oricărui prejudiciu, acționând în orice situație ca un bun proprietar.

(2) Funcționarii publici au obligația să folosească timpul de lucru, precum și bunurile aparținând autorității sau instituției publice numai pentru desfășurarea activităților aferente funcției publice deținute.

(3) Funcționarii publici trebuie să propună și să asigure, potrivit atribuțiilor care le revin, folosirea utilă și eficientă a banilor publici, în conformitate cu prevederile legale.

(4) Funcționarilor publici care desfășoară activități publicistice în interes personal sau activități didactice le este interzis să folosească timpul de lucru ori logistica autorității sau a instituției publice pentru realizarea acestora.

Limitarea participării la achiziții, concesionări sau închirieri

Art. 19. — (1) Orice funcționar public poate achiziționa un bun aflat în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, supus vânzării în condițiile legii, cu excepția următoarelor cazuri:

a) când a luat cunoștință, în cursul sau ca urmare a îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, despre valoarea ori calitatea bunurilor care urmează să fie vândute;

b) când a participat, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, la organizarea vânzării bunului respectiv;

c) când poate influența operațiunile de vânzare sau când a obținut informații la care persoanele interesate de cumpărarea bunului nu au avut acces.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul concesionării sau închirierii unui bun aflat în proprietatea publică ori privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale.

(3) Funcționarilor publici le este interzisă furnizarea informațiilor referitoare la bunurile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, supuse operațiunilor de vânzare, concesionare sau închiriere, în alte condiții decât cele prevăzute de lege.

CAPITOLUL III

Coordonarea, monitorizarea și controlul aplicării normelor de conduită profesională

Rolul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici

Art. 20. — (1) Agenția Națională a Funcționarilor Publici coordonează, monitorizează și controlează aplicarea normelor prevăzute de prezentul cod de conduită, exercitând următoarele atribuții:

a) urmărește aplicarea și respectarea, în cadrul autorităților și instituțiilor publice, a prevederilor prezentului cod de conduită;

b) elaborează studii și analize privind respectarea prevederilor prezentului cod de conduită;

c) colaborează cu organizațiile neguvernamentale care au ca scop promovarea și apărarea intereselor legitime ale cetățenilor în relația cu funcționarii publici.

(2) Prin activitatea sa, Agenția Națională a Funcționarilor Publici nu poate influența derularea procedurii de lucru a comisiilor de disciplină din cadrul autorităților și instituțiilor publice.

Rolul autorităților și instituțiilor publice

Art. 21. — (1) În scopul aplicării eficiente a dispozițiilor prezentului cod de conduită, conducătorii autorităților și instituțiilor publice vor desemna un funcționar public, de regulă din cadrul compartimentului de resurse umane, pentru consiliere etică și monitorizarea respectării normelor de conduită.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) exercită următoarele atribuții:

a) acordarea de consultanță și asistență funcționarilor publici din cadrul autorității sau instituției publice cu privire la respectarea normelor de conduită;

b) monitorizarea aplicării prevederilor prezentului cod de conduită în cadrul autorității sau instituției publice;

c) întocmirea de rapoarte trimestriale privind respectarea normelor de conduită de către funcționarii publici din cadrul autorității sau instituției publice.

(3) Atribuțiile prevăzute la alin. (2) se exercită în temeiul unui act administrativ emis de conducătorul autorității sau instituției publice sau prin completarea fișei postului cu atribuția distinctă de consiliere etică și monitorizare a respectării normelor de conduită.

(4) Rapoartele prevăzute la alin. (2) lit. c), aprobate de conducătorul autorității sau instituției publice, se comunică funcționarilor publici din cadrul autorității sau instituției publice și se transmit trimestrial, la termenele și în forma standard stabilite prin instrucțiuni de Agenția Națională a Funcționarilor Publici.

(5) Rapoartele autorităților și instituțiilor publice privind respectarea normelor de conduită vor fi centralizate într-o bază de date necesară pentru:

a) identificarea cauzelor care determină încălcarea normelor de conduită profesională, inclusiv a constrângerilor sau amenințărilor exercitate asupra unui funcționar public pentru a-l determina să încalce dispoziții legale în vigoare ori să le aplice necorespunzător;

b) identificarea modalităților de prevenire a încălcării normelor de conduită profesională;

c) adoptarea măsurilor privind reducerea și eliminarea cazurilor de nerespectare a prevederilor legale.

Art. 22. — (1) Raportul anual cu privire la managementul funcției publice și al funcționarilor publici, care se întocmește de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, trebuie să cuprindă și următoarele date:

a) numărul și obiectul sesizărilor privind cazurile de încălcare a normelor de conduită profesională;

b) categoriile și numărul de funcționari publici care au încălcat normele de conduită morală și profesională;

c) cauzele și consecințele nerespectării prevederilor prezentului cod de conduită;

d) evidențierea cazurilor în care funcționarilor publici li s-a cerut să acționeze sub presiunea factorului politic.

(2) Agenția Națională a Funcționarilor Publici poate să prezinte în raportul anual, în mod detaliat, unele cazuri care prezintă un interes deosebit pentru opinia publică.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 23. — (1) Încălcarea dispozițiilor prezentului cod de conduită atrage răspunderea disciplinară a funcționarilor publici, în condițiile legii.

(2) Comisiile de disciplină au competența de a cerceta încălcarea prevederilor prezentului cod de conduită și de a propune aplicarea sancțiunilor disciplinare, în condițiile legii.

(3) Funcționarii publici nu pot fi sancționați sau prejudiciați în niciun fel pentru sesizarea cu bună-credință a comisiei de disciplină competente, în condițiile legii, cu privire la cazurile de încălcare a normelor de conduită.

(4) În cazurile în care faptele săvârșite întrunesc elementele constitutive ale unor infracțiuni, vor fi sesizate organele de urmărire penală competente, în condițiile legii.

(5) Funcționarii publici răspund potrivit legii în cazurile în care, prin faptele săvârșite cu încălcarea normelor de conduită profesională, creează prejudicii persoanelor fizice sau juridice.

Art. 24. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, autoritățile și instituțiile publice vor armoniza regulamentele interne de organizare și funcționare sau codurile de conduită specifice, potrivit dispozițiilor prezentului cod de conduită, în funcție de domeniul lor de activitate.

Art. 25. — Pentru informarea cetățenilor, compartimentele de relații publice din cadrul autorităților și instituțiilor publice au obligația de a asigura publicitatea și de a afișa codul de conduită la sediul autorităților sau instituțiilor publice, într-un loc vizibil.

Art. 26. — Prezentul cod de conduită intră în vigoare la 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Publicitatea cazurilor de încălcare a normelor de conduită

Răspunderea

Armonizarea regulamentelor interne de organizare și funcționare

Asigurarea publicității

Intrarea în vigoare

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

